

BĪSTAMĀKAIS ienaidnieks

22. jūnijā, vācu armijai sākot cīņu pret boļševismu, daudzi no mums ticēja, ka pēc vācu zobena pirmajiem cirtieniem austrumu ienaidnieks saļims kā milzis, kuņam māla kājas. Daudzi pavirši pārļāsija Vadoņa deklarācijas teikumus, kas neapšaubāmi liecināja, ka mums jāizcīna sīvs un asiņains karš, ka mums priekšā pasaules vēstures varenākās kaujas. Pagājušas 8 kara nedēļas, un katrs vācu tautas loceklis atzinis to, kas kara sākuma stundās tam vēl nebija atausis apziņā: Padomju savienība mums ir pretinieks, kas cīnās ar sirdīgu sīkstumu, kas savā kaujas sīvumā pārspēj visus mūsu līdzšinējos naidniekus; boļševisms ir bīstamākais ienaidnieks, kas mums jāveic cīņā par Lielvācijas pilnīgu aizstāvēšanu un drošību.

Ne brīdi mēs nevērtējam par zemu Angliju. Mēs zinājam, ka Anglija, kaut arī tās plūtokrātiskā dzīves kārtībā bija iekšēji trūkumi, nav salīdzināma ar iekšēji satrunējušo Franciju. Gan viduvējības vai nulles Londonā tēloja valdību. Bija vienalga, vai tas saucās Baldvīns vai Cemberlēns, bet tādus valsts anarchijas apustuljus, kādi Blūma atveidā panāca Francijas bojāeju, angļu tauta sev neatļāvās. Arī parlamentāriskās demokrātijas ietērpā Anglijai izveidojies noteikts uzskats par autoritāti un politisko vadību. Valsts ražotāji spēki bija neizskarti. Ja arī angļi pēc veca paraduma pielietoja visu savas diplomātijas mākslu, lai noteikti izlemto karu pret Vāciju liktu izcīnīt citiem, tad tomēr bruņošanās izveidošanu, it sevišķi jūras un aviācijas,

tie uzsāka ar vislielāko enerģiju. Bet droši varēja paredzēt, ka Anglija, tikko tās sauszemes kalpi būs krituši, būs spiesta pati palauties uz sevi un tai tāpat kā pasaules karā cīņai būs jāmobilizē pēdējais vīrs un pēdējā mārciņa. Un tomēr mēs Anglijā nekad nesaskatījām līdzvērtīgu pretinieku. Jau kopš savas pirmās aktīvās naida izpausmes tā garīgi pret mums ieņēma defensīvu pozīciju. Tās agresīvā ielenkšanas politika, no plašākas perspektīvas vērojot, bija bez idejām. Anglija sauca un izgāja karā par pasaules status quo paturēšanu — un ar šādu paroli nav gūta neviena uzvara pasaules vēstures izšķirējā karā. Anglija mēģināja apturēt vēstures ratu. Tas līdz šim samalis katru, kas mēģinājis kavēt tā gaitu.

Pavisam citādi stāj mums pretim boļševisms. Mēs atjaunojam te nacionālsociālistiskās cīņas laika pieredzi, jo lielvācu brīvības kara norisē mūsu acu priekšā vienmēr taustāmi parādās iekšpolitisko cīņu norises notikumu paralelitate. Arī nacionālsociālisma veidošanas laikā tā galvenais pretinieks nebija Veimaras republikas varasvīri. No kreisā līdz labam spārnam visu sistēmu partijas pret Adolf'a Hitler'a kustību atradās aizsardzībā. Tās, līdzīgi plūtokrātiskai Anglijai, jau nacionālsociālistiskās domas proklamēšanā vien juta traucējumu savai izkurtējušai esamībai, draudus savai eksistencē. Lai gan viņiem bija visi varas līdzekļi, lai gan viņi valdīja visu valsts aparātu, tak jau pašā cīņu sākumā cilvēkam ar dziļāku skatu bija pilnīgi

skaidrs, ka nīstie, bet nepietiekamiem līdzekļiem apkarotie jaunības spēki piespiedīs pretinieku kapitulēt, gluži tāpat kā kādu dienu jaunās Eiropas spēki liks kapitulēt Anglijai.

Un otrādi — arī šodien boļševistiskā Padomju savienība, kā kādreiz Vācijas komunistiskā partija, ir mūsu vienīgais pretinieks, kuŗa griba uzbrukt un iznīcināt, neradot ne mazāko novirzi uz vienkāršāko kompromisu, radusies fanātiskā nākotnei pievērstā idejā. Tā ir neganta iznīcinātāja ideja, kuŗas programmā proletāriskā pasaules revolūcija; bet tie varas ļaudis, kas šo ideju sludina, šai idejai zvērējuši, par to iestājas visiem saviem spēkiem. Paēdušie angļu plūtokrāti savā iedomātā salas drošībā un no šāviena vēl tālākie, pārpilnībā dzīvojošie jeņķi Maskavas mācības isto jēgu nekad nav apjēguši. Arī pie mums bija pietiekami daudz vientiešu, kas zināja jautāt — kad gan boļševistiskā godība sabruks pati no sevis. Šie vientieši priecājās par fantastisko piecgades plānu neveiksmēm, par boļševistiskās dzīves neskaitāmiem neļudumiem, kuŗus nesaudzīgi atklāja pati padomju prese. Vientieši kratīja galvu par bada postu, kas aizrāva miljonus cilvēku. Viņi skaidroja, ka ilgāk šis briesmas vairs nevarot turpināties. Un tā runādami viņi neredzēja lietu isto būtību: gadu no gada pieauga spēks, kuŗam vajadzēja kādu dienu ar ieroču varu sākt pasaules revolūcijas izplešanu.

Ja arī daudzējādā ziņā boļševiku tehniskie līdzekļi bija nepietiekami, boļševiku organizācijas spējas neievērojamas, divi lietas tiem tomēr bija: tie valdīja pār zemes lodes sesto daļu, pārvaldīja zemes bagātākos jēlvieļu avotus, izmantoja vairāk nekā 180 miljonu cilvēku darba spēku un tiem piederēja jau gandrīz dēmoniskā griba šos šķietami neizsīkstošos palīglīdzekļus likt lietā visas pasaules iekarošanai.

Šai gribā viņi atraisīja velnišķīgu inteliģenci un mērķtiecību. Kā mūsu pasaules pilsētu noziedznieki izkopj savas spējas, kuŗu apkaŗošanai visai civilizētai cilvēcei jāizmanto kopīgie garīgie spēki, kā Al Kapone attīstīja tīri kriminālu izgudrotāju spēku, kas triumfēja pār policiju un valdībām, tā Maskavas varasvīru noziedzīgais kolektīvs daudzveidīgi atklāja savu sātānisko apdāvinātību. Ar žīdu izraudzītības dogmu, no kuŗas radies marksisms, apvienojās žīdiska nekāunība un apņēmība — pielietojot brutālu varu, sasniegt mērķi. Padomju telpas tautas pārvērtā par bezdvēseles daļām kādai mašīnai, kuŗai viendien bija jā-sāk kustēties pret Eiropu. Jau šodien austrumu kaujas laukos mēs skatām, cik tālu boļševiki tikuši ar saviem sagatavošanās darbiem. Tūkstošos skaitām notriektās lidmašīnas, iznīcinātos tankus, un vēl arvien padomju kara spēks aizstāvas pilns neatlaidības, vēl arvien tas raida kaujā jaunus materiālus. Mēs tagad redzam, kāpēc verdzinātām masām — zemniekiem un strādniekiem prasīts vissmagākais: visu, ko boļševistiskā diktatūra prata izspiest no tautas, visu pārvērtā uzbrukuma bruņojuma radīšanā, kuŗam nebija mēra un robežu. Mums jābūt pateicīgiem Vadonim, ka viņš istā brīdī pieņēma šo pretinieku. Tagad, kad pagājušas 8 kara nedēļas, tikai tagad mēs skaidri zinām, kas mums draudēja. Kā gan būtu izveidojies karš, ja uzbrukuma sākuma laiku mēs būtu atļāvuši noteikt boļševikiem!

Jo arī viņi pazina mūsu spēku. Pilnīgi pareizi tie saskatīja Lielvācijā vienīgo vareno akmeni, kas tiem aizsprostoja ceļu uz Eiropas iekarošanu. Tikai nacionālsociālistiskai Vācijai ir pa spēkam novērst Eiropas tautu kopībai nodomāto likteni. Ja kristu mēs, tad arī visi pārējie būtu padoti boļševistiskai lavīnai. Tad arī pēdējie

Eiropas demokrātijā un neitrālītātā reakcionāri pēkšņi saprastu, ap ko lieta grozās. Tad ceļos mezdāmlies tie lūgtu par Vācijas uzvaru! Ir jau visai ērti drošībā, ko mūsu uzvaras sagādā arī tiem, lai gan patiesībā tie būtu pelnījuši citādu likteni, vīpsnāt, ka šoreiz ar zibeņa karu nekas nav iznācis, ka kara gājiens ieildzis un garāks nekā Hitler's esot paredzējis. Un tiešām, dzirdot visu to, vienmēr gribas nožēlot, ka šie bezgoži kaut vai 4 nedēļas nav jutuši paši pie savas miesas, kas ir boļševisms. Ja tā būtu, tad tie savā runīgumā kļūtu par jaunās Eiropas skāļakajiem apustuljiem.

Bet mēs tiem piešķīram pārāk daudz goda, piegriežot to plāpāšanai vispār vērību. Kāda gan tai nozīme pasaules vēstures stundās, ko tagad piedzīvojam? Izšķirēji notikumi, kas tagad risinās austrumu kaujas laukos, mērojami gadusimteņu mērogiem. Šim austrumu kaujām nav līdzīgu kopš Turas un Puatjē kaujām, ko franku valsts germāņu ciltis izcīnīja pret islāmu — pret topošiem austrumiem, ja neskaita kauju, kas 13. gadusimtenī pie Valstates sašķaidīja mongoļu iebrukuma bangas. Karī, kas notikuši pēc tam Eiropā, izcīnīti atsevišķu valstu vai tautu varas palielināšanai vai pamazināšanai. Nekad spēles plānā nebija visu Rietumu likteni. Vācijas vadībā šoreiz cīnās par Eiropu. Kamēr izsaimniekotā demokrātiskā laikmeta nogurušie gari jau rezignēti paredzēja savu nenovērsamo likteni bojāejā un bija gatavi boļševisma apokalipses priekšā nolaiest savas buras, mēs stājām pretim nevēram tai apziņā, ka mums ir spēks jaunu gadu tūkstošu veidošanai. Šādas varenas cīņas nekad nav izšķirtas vienā vienīgā kaujā. Tās beidzas tikai tad, kad pretinieks ievainots līdz nāvei. Bet ar tā galu pasaules vēsturē sākas jauns laikmets.

Cīņa

pret židismu

1939. g. sākumā Lielvācijas Vadonis Adolf's Hitler's savā runā, starp citu, teica šādus vārdus: „Ja žīdiem vēlreiz izdosies pasauli ieigrūst briesmīgā kaņā, tad iznākums būs nevis pasaules boļševizācija, bet gan žīdu rases pilnīga iznīcināšana Eiropā.“

Šie vārdi bija pareģojums, kuŗa piepildīšanos mēs tagad jau varam diezgan skaidri saredzēt. Žīdiem tiešām izdevās ieraut pasauli briesmīgā kaņā, kuŗš nu jau ilgst trešo gadu. Tomēr žīdu plāni par pasaules boļševizāciju resp. žīdu valdīšanu visā pasaulē — sabrukuši līdz ar Lielvācijas un tās sabiedroto armiju iespaidīgajām uzvarām austrumu frontē.

Jau minētajā 1939. g. runā Lielvācijas Vadonis vēl norāda, ka pienācis laiks žīdu paroli „Visu zemju proletārieši, savienojieties“ apmainīt pret paroli — „Visu nāciju radošie spēki, pazīstiet savu kopējo ienaidnieku“. Vācu tauta šo kopējo ienaidnieku — žīdu mācījusies pazīt un to arī pazīst. Turpretim daudzas citas nācijas šo savu lielāko ienaidnieku vēl toreiz nepazīna, vai arī negribēja pazīt. To žīdi panāca ar brīvmūrnieku palīdzību, kas gandrīz visur demokrātijās bija pratuši tikt pie uzvaras. Tā tas bija arī Latvijā. Valdošās aprindas aizliedza rakstīt par žīdu jautājumu. Zīmīgi ir K. Ulmaņa 1934. gada jūnijā teiktie vārdi populārākajam rakstniekam pret žīdu jautājumos J. Dāvim: „Dāvja kungs, akcijas pret žīdiem nebūs. Visas brošūras, kuŗās rakstīts par žīdiem, es jau liku iznīcināt. Vairāk nerakstiet brošūru par žīdiem, jo tās es pavēlēšu sadedzināt.“

Kuŗp noveda žīdiem labvēlīgā politika, to latvju tauta dabūjā redzēt pagājušā gadā. Patiesību par žīdiem latvieši ieguva samērā īsā laikā, bet taisni tāpēc dabūja par to dārgi samaksāt. Šo rūgto patiesību nākas vēl tagad daudziem latviešiem baudīt austrumu tundrās un to piederīgiem šeit dzimtenē. Viņu ciešanas prasa skaidrību šinī ziņā. Skaidrība nepieciešama jo sevišķi tādēļ, ka atrodam daži, kas vēl joprojām cenšas atbalstīt žīdus vai tiem draudzīgi noskaņoti. Daži atkal domā, ka ar žīdu norobežošanu no āriešiem žīdu jautājums jau tā nokārtots, ka nav nozīmes par to tālāk interesēties.

Šādi uzskati un rīcība ir nezināšanas sekas. Maz mums pazīstama žīdu reliģija, viņu svētie raksti, kas visi pauž žīdu naidu pret āriešiem. Maz plašākai sabiedrībai pazīstami arī žīdu kalpi — brīvmūrnieki, lai gan pat Amerikas un Anglijas vadošās personas ir brīvmūrnieki un pašreizējā kaņā pret žīdiem stāv žīdu pusē.

Nezināšanas cēlonis ir tas, ka žīdi un brīvmūrnieki daudzus gadus un pat gadu simteņus visādiem līdzekļiem centušies slēpt visu, kas varētu viņiem kaitēt vai stāties ceļā viņu nodomiem. Nav brīnums, ka tāpēc nevienā no līdz šim latviešu valodā sarakstītām vēstures grāmatām neatrodam vārdu „žīds“, lai gan patiesībā žīdi un brīvmūrnieki bijuši gandrīz visu revolūciju iedvesmotāji vai pat vadītāji, kā piem. 1789. gada Lielā franču revolūcijā. Tāpat nekur nav minēti fakti par žīdu iespaidu uz valdniekiem un viņu politiku, kā arī par valdniekiem — brīvmūrniekiem. Noklusētas arī cīņas pret žīdiem, žīdu izraidīšana un vajāšana agrākos laikos.

Visur turpretim esam dzirdējuši mācības, kas vēlamas žīdiem. Skolās un baznīcās ar „Vecās derības“ palīdzību visu laiku tikusi cildināta „izredzētā tauta“. Vienmēr tikusi slavēta demokrātiskā iekārta un vēsturē izceltas cīņas par „brīvību, brālību un vienlīdzību“. Ko dod demokrātiska iekārta, to mēs pieredzējam Saeimas valdīšanas laikā, bet ko nozīmē skaļie vārdi „brīvība, brālība, vienlīdzība“, to mēs īsti zpratām pagājušā gadā.

Maz mēs esam dzirdējuši par rases teoriju, par personības audzināšanu. Spējīgi cilvēki žīdam nevēlami kā demokrātijā, tā arī savā diktatūras valstī. Žīdiem vēlami puļa cilvēki, mazspējīgi, pat noziedznieki, kas viegli par naudu pērkami un ar kuŗu palīdzību tie vienmēr panāk savu gribu.

(Turpinājums otrā lapotē)

Jāatzīst, ka vajadzīgs ilgs laiks, lai mēs pilnīgi atbrīvotos no židisma iespaida. Tāpēc nepieciešams židu ļaunatūjumus atkal un atkal apskatīt, par tiem rakstīt, kā arī atklāt vēl sabiedrībai nezināmus faktus.

Beidzot pienācis laiks, kad jau gandrīz visas Eiropas nācijas mācījušās pazīt savu kopējo ienaidnieku — židu. Gandrīz visas Eiropas tautas sākušas cīņu pret šo ienaidnieku gan kara laukā, gan iekšējā uzbūves darbā.

Arī mums, latviešiem, šis brīdis pienācis. Ir radušies pirmie cīnītāji kara laukā, kam drīz sekos pārējie. Bet ne mazāk svarīga ir cīņa pret židismu ikdienas dzīvē. Mums jāpazīst pilnīgi mūsu kopējais ienaidnieks un tā cīņas papēmieni. Tikai tad mēs varēsim to pilnīgi satriekt un iznīcināt

Jānis Martinsons.

Dzīve *bez židiem*

Latviešu sabiedrība vēl nav pienācīgi novērtējusi to administratīvo rīkojumu nozīmi, kas ir generālkomisāra Dr. Drechsler'a 1. septembra rīkojumam par visiem židiem bijušās Latvijas brīvvalsts teritorijā, kā arī pēdējo dienu rīkojumiem, kurus devuši mūsu zemes apgabalu komisāri tanī pašā jautājumā.

Šie rīkojumi radikāli groza līdzšinējo židu stāvokli mūsu zemē un tiem ir ārkārtīgi liela vēsturiska un nacionālpolitiska nozīme. Neskatoties uz Ulmaņa valdības deleģētā pārstāvja deklarāciju Tautu savienībā 1937. g., ka Latvijā nepastāvēt židu jautājuma, — lielais židu skaits un to specifiskais svars liecināja gluži pretējo. Latviešu tauta kopš pasaules kara burtiski smaka zem židu nežēlīgās virskundzības. Latvijā pastāvēja tieši akūts židu jautājums.

Kur vien gājām, varējām vērot vienu un to pašu: latviešu zemnieks pārdeva savus lopus židu kupcim, latviešu kalpones apkopa židus un viņu bērnus, židu uzņēmējs izkalpināja ar lielu brutālītāti latviešu strādnieku, pilsētnieks un laucnieks pirka visu nepieciešamo židu veikalā, pie kam tās bija židu fabrikantu ražotās preces, kas galvenokārt atradās veikalu plauktos. Židi bija iespiedušies kuplā skaitā brīvajās profesijās, un daudzi latvieši likās operēties no židu ārsta, prasīja padomus židu advokātam, kā arī apbrīvoja židu dirigentus, māksliniekus, lasīja židu sarakstītas grāmatas un laikrakstu artiķeļus. Visam tam boļševiku laikā pievienojās vēl židu komisāri un čekisti.

Tāda bija mūsu sadzīve līdz tam brīdim, kamēr mūs atbrīvoja uzvarām vainagotā Lielvācijas armija.

Tagad mēs esam iesoļojuši āriešu tautu kopumā. Lielvācijas Vadonis ar konsekvenču sprauž robežas āriešu dzīves telpai Eiropā. Paši ārieši savā vitālā spēka izpausmē kļūst par savas dzīves lēmējiem. Nevien Latvijā, bet arī citās Eiropas zemēs vērojama apzinīga attīrīšanās no židiem.

Dāvīda zvaigzne, kas spoži spīdēja pie mūsu kontinenta debesīm, izdziest.

Izstumt židu no vienas vien valsts, ievērojot židu īpašību klainot un pārcelties uz laiku citur, kamēr konjunktūra ļauj tiem atgriezties, nebūtu nozīmes. Pret židiem ceļams spēcīgs un tāli aptverošs aizsarga valnis, jo tikai tādā gadījumā iespējams efektīgi cīnīties pret židu briesmām. Un šādu valni patlaban ceļ visu āriešu tautu Vadonis Adolf's Hitler's.

Židu izraidīšana no mūsu vidus, ko mēs patlaban Latvijā piedzīvojam, nav uzskatāma vienīgi par atmaksu par šausmīgo teroru, kurū no viņu puses boļševiku laikā pārcietām. Geto nav liela koncentrācijas nometne, kurā židus iesprosto, lai tos pēc kāda laika palaistu brīvībā. Nē, tā ir konsekventa un permanenta židu izolācija, lai tos uz laiku laikiem izstumtu no mūsu vidus, kur tie nerimstoši piekopusi noziedzības un dažādas nelietības. Žida rasiskās īpašības neļauj ticēt tā labošanās iespējai. Kā noziedzīgs elements jau pēc dzimuma, iedzimto īpašību dēļ, tas apdraud to sadzīves kārtību, kādā dzīvo āriešu tautas. Mīkstčaulība un pārprasts humānisms pret židiem griež pats sev rīkstes.

Tālab mēs apsveicam Lielvācijas pilnvaroto lēmumus par židu izolēšanu no latviešu vidus. Mums, latviešiem, šī ir vēsturiska un dziļi nozīmīga stunda. Tā ir arī mūsu griba, kas izpaužas šinīs administratīvi tiesiskajos aktos. Mēs esam par minēto lēmumu ne mazāk pateicīgi, kā par mūsu atbrīvošanu no kremļa varmāku jūga. Kad 25. oktobrī pulksten 18 pēdējais Rīgas žids pārkāpa sliksni, kas veda uz geto, Rīgas iedzīvotāji varēja vieglāk uzelpot.

Mēs būtu laimīgi, ja reiz pienāktu stunda, kad šī parazitiskā tauta pilnīgi atstātu mūsu zemes un Eiropas robežas.

Zīmīgi, ka mūsu vēsturē, pieminot pirmos židus, līdz ar to pieminēti īpaši tiesiski akti un likumi, kas vērsti pret židiem. Tas dod gaišu pierādījumu, ka žida uzturēšanās un rīcība spiedusi no tā atgaiņāties. Jau ar XVI gadsimta vidu, sevišķi poļu laikos, mūsu zemē atkārtoti runāts par židu briesmām. Un toreiz vēl bija tikai daži desmit židu. Pagājušā gadsimta be-

gās žīdu skaits jau bija ievērojami pieaudzis un līdz ar to viņu iespaida. Blakus paunu žīdam, ko diezgan labsirdīgā skatījumā plemin mūsu rakstnieki, sāk parādīties žīdu krodzinieks, lieltirgotājs un fabrikants. Bet tad arī vēl stingrā cara Krievijas likumdošana aizsprostoja ceļu bīstamai žīdu rebinieku ieraušanas kārei. Istās žīdu brīcības mums sākās pēc pasaules kara, kad mūsu zemē saplūda visriebligākais austrumu žīdi.

Latvijas bankā žīdiem kreditus dalīja Izidors Frīdmans. Nodibinājās arī īpaši žīdu bankas nami. Lai varētu kreditēties ārzemēs, Ulmaņa valdība apņēmās samaksāt Anglijas žīdiem brāļiem Lazarim cara laiku parādus, ko Krievijas valdība, gatavodamās karam ar Vāciju, bija šeit ietaisījusi kazarmu būvēm.

Žīdiem labvēlīgo kursu no Latvijas republikas pirmajām dienām izskaidrotas, ka nevien Saeimā, bet arī ļoti daudzos ministru kabinetos sēdējuši žīdi, pusžīdi un brīvmūrnieki. Tas pats bija Rīgas pilsētas domē un pilsētas valdē, pie kam arī provinces pilsētas nepalika izņēmums. Arī pēc 1934. g. 15. maija Dubīns, piemēram, lai gan nesēdēja tieši ministru kabinetā, bija pastāvīgs viesis Iekšlietu ministrijā un pēc vajadzības arī citur. Judofilo ārpolitiku ar kursu uz Maskavu un Ziemeļu šīnī laikā tieši ministru kabinetā reprezentēja prezidenta K. Ulmaņa uzticības vīrs, ārlietu ministrs Vilhelms Munteris. Pēdējais, kā augstgradīgs brīvmūrnieks, pilnā mērā apstiprināja praksē latviešu antisemitisma ideologa profesora Juŗa Plāķa tēzi, ka brīvmūrnieks ir mākslīgs žīds.

Stāvot uz pašreizējā vēsturiskā sliekšņa, kas reljefi nodala divi laikmetus, mums savā mentālītātē jāatbrīvojas no visa žīdiskā tāpat kā mēs tīri ārēji no žīdiem esam atbrīvojušies. Ir tautas, kas to nespēj, un tāda ir Anglija un Savienotās Valstis. Nevarēdamas pārvarēt savu iekšējo krīzi, šīs tautas saplosa pašas sevi.

Mēs, latvieši, turpretim gribam turpināt dzīvi savā zemē bez žīdiem. Visveirāk no tā gūs Latgales zemnieks, kuŗu žīdu rebinieks izsūca kā dēle. Latgale cietusi daudz ilgāk un sāpīgāk nekā citu apvidu tautieši. Ka nav nekādas starpības starp agrāko gadu Latgali un Latgali pirms dažiem mēnešiem, varam spriest no Latgales dzīves pazīnēja, kas Daugavas kalendārā 1910. g. liecināja: «Mūsu tumšajā Latgalē žīdu tirgotājam ir zelta kalns un debesu valstība. Kā apsolītā zemē tie aug un valrojas un rauš mantu no mūsu tumšajiem zemniecipiem. Visas mūsu pilsētas un miestu kā sētin nosētas ar žīdu veikaliem».

Latgalietim tāpat kā pārējiem mūsu tautas locekļiem trūka spēka atkratīties no žīda. Nav arī pazīmju, ka mēs to būtu spējuši efektīgi izvest paši uz savu roku, — par to gādāja starptautiskais žīds un viņa dienderi. Tikai pateicoties Lielvācijas izšķirīgai cīņai, pie mums šī problēma ir atrisināta. Nenovērtēsim to pārāk zemu. Tai antisemitiskai jūtopai, kas pēdējos gados augs un vairojās, tagad jāklūst vispārīgai.

Adolfs Šilde.

Gadiem ilgā cīņā pret žīdu religiozo nejēdzību

Vairākus gadu desmitus Rīgas, Liepājas un citās lopkautuvēs, kā jau zināms, labākos gaļas lopus nežēlīgi mocīja, kaujot tos pēc drausmīgā žīdu rituāla. Izrādās, ka šai lietai ir sena vēsture un visos laikos ārieši pret to cīnījušies, bet žīdu iespaids vienmēr bijis tik liels, ka uzvarējuši žīdi.

Šis nežēlīgais dzīvnieku kaušanas paņēmieni mūsu zemē lietots jau 19. gadsimtā. Par to liecina raksts Rīgas dzīvnieku aizsardzības biedrības dāmu komitejas žurnālā („Der Anwalt der Tiere“, 1885. g. 10. num.), kur ierosināts aizliegt žīdu rituālo lopkaušanu. Bet tiklab šis kā vēlākie cēlie ierosinājumi palikuši bez ievēribas.

Līdz 1920. gadam lopu kaušana pēc žīdu rituāla nebija likumīgi pamatota. 1920. g. Valdības Vēstnesī (68. num.) iespiesti iekšlietu ministra apstiprinātie noteikumi par košergaļas sagatavošanu un pārdošanu. Instrukcija starp citu nosaka, ka košergaļas un košerdesu pārdošana atļauta tikai tiem miesniekiem un tirgotājiem, kuriem vietējais rabīns sazinā ar policijas priekšnieku izdevis rakstisku atļauju. Noteikumu 4. punktā teikts: „Miesniekam kā kristīgam tā žīdam košergaļas pārdošanai jālieto sevišķi svāri un naži; gaļas cērtāmiem blūķiem jābūt notīrītiem kā lai nenotiktu košergaļas samainīšana ar nekošer — (tref) gaļu.“ Tālāk 6. pants skan: „Miesniekam kā kristīgam, tā arī žīdam katrā laikā un bez kādas pretošanās jāpielaiž gaļas un skārpu pārraudzīšanai kontrolieri, kuriem vietējais rabīns izsniedzis attiecīgu apliecību.“ 7. pants nosaka, ka tiesība kaut liellopus un putnus piešķirta tikai tiem slakteriem, kurus vietējais rabīns „pielaidis“ un kuriem vietējais rabīns izsniedzis attiecīgu apliecību ar

rabīna parakstu. Pēdējais 14. pants nosaka, ka slakteru un kontrolieru algu izdevumu segšanai miesnieki iemaksā vietējam rabīnam noteiktu summu no katra kaujamā liellopa pēc takses, ko izstrādājis vietējais rabīns un apstiprinājis iekšlietu ministrs.

1934. g. janvārī izdoti jauni noteikumi par košergaļas sagatavošanu. Tie vispārējos vilcienos līdzīgi iepriekšējiem.

Tikpat ilgi, cik pastāvēja žīdu rituālā lopkaušana, notikusi arī neatlaidīga cīņa pret to. Visvairāk pūlējusies mūsu dzīvnieku aizsardzības biedrība, paceldama šo jautājumu atklātās lekcijās, rezolūcijās, laikrakstu rakstos u. c. Asi pret žīdu rituālo lopkaušanu nostājās „Ugunskrusts“ u. c., it sevišķi 1931., 1932. g., nosodot šo žīdisko lopu mocīšanu arī dienas presē. Tāpat zemnieki-lopkopji vairākkārt pieprasījuši novērst nevajadzīgo lopu mocīšanu. Tā lopkopis Auzāns („Brīvās Zemes“ pielikumā „Zemes Spēks“ 1938. g.) raksta: „Žīdi košergaļai izvēlas labākos lopus, kurus audzējušas labākās saimniecības. Taisni šiem labākiem lopiem jācieš mokas no cilvēkiem, kas nekad nav lopkopji bijuši un arī nekad tādi nebūs. Tie nav nevienu lopu uzaudzējuši un nevar saprast kustoņa mokas, kādas uzliek tiem viņu ticības rituāls.“ Raksta noslēgumā Auzāns prasa: „Visiem kopēji griezties pie Latvijas lauksaimniecības kameras lopkopības nodaļas ar lūgumu novērst nevajadzīgo lopu mocīšanu. Tā ir lopkopju tīri cilvēciska prasība, kuru vajadzētu ievērot.“

Veterinārā pārvalde vairākkārt iesniegusi zemkopības ministram projektus un priekšlikumus — aizliegt žīdu rituālo lopu kaušanu, bet attiecīgi lēmumi nav

pieņemti. 1938. g. dzīvnieku aizsardzības biedrība sazinā ar veterināro pārvaldi, iesniedza zemkopības ministram plašāku memorandu ar prasību aizliegt nežēlīgus dzīvnieku kaušanas veidus un noteikt visu dzīvnieku apdullināšanu pirms kaušanas. Šim memorandumam bija pievienots arī universitātes speciālistu pamatots atzinums par žīdu rituālās lopkaušanas necilvēciskumu. Zemkopības ministrs iesniegumu akceptēja, bet ministru kabinets to novietoja tanīs aktīs, kas nolemtas aizmirstībai.

Komunistu laikā zemkopības tautas komisārs Vanags uzzināja, ka Rīgas lopkautuvē kauj lopus pēc žīdu rituāla, sākumā tam neticējis. Bet pēc apstākļu noskaidrošanas licis nekavējoties sastādīt lēmumu par šāda veida reliģiskas ceremonijas noliegšanu. Lēmuma, kā visi citi, pirms nosūtīšanas tautas komisāru padomei gājis uz komunistu partijas centrālo komiteju. No turienes komisāram Vanagam piesūtīta atbilde — nedarboties ar tik „augstām“ lietām. Pēc tam tikai Vanags attapies, kādu muļķību izdarījis. Šinī starplaikā lopkautuves direktors Ancāns pārtraucis žīdu rituālo lopkaušanu, kaut gan žīdi viņu brīdinājuši, ka par šādu soli viņam būšot jāatstāj sava vieta un lopu kaušanu pēc žīdu rituāla pēc dažām dienām šā vai tā atkal atjaunošot. Tā arī bija — Ancāns gan ar lielām pūlēm noturējās savā vietā, bet lopu kaušanu pēc žīdu rituāla pēc īsa pārtraukuma atjaunoja.

Ik reizes, kad dzīvnieku aizsardzības biedrība, veterinārā pārvalde, vai kāda cita organizācija mēģināja pacelt jautājumu par žīdu rituālās lopu kaušanas aizliegumu, žīdi šo ideju, kuras pamatā bija vienīgi skaidra humanitāte, nostādīja par politisku soli, kuram antisemitisks raksturs un kura nolūks — žīdu ticības vajāšana. Līdz ar to jautājumu arvien izšķīra žīdiem par labu. Tādi paši apstākļi bija mūsu kaimiņu zemēs Lietuvā un Igaunijā un vēl daudzās citās

valstīs. Vācijā 1933. g., valsts kanclera Hitler'a valdīšanas pirmajās dienās izdeva stingrus noteikumus par dzīvnieku aizsardzību, kas pilnīgi noliedza arī žīdu rituāla lopu kaušanu. Dzīvnieku aizsardzības likuma pārkāpējiem draud cietuma sods līdz divi gadi un naudas sods līdz 10.000 RM. Žīdu rituālā lopkaušana aizliegta arī Šveicē un Somijā. „Plašajā“ Padomju savienībā, kur līdz kara sākumam nekādām reliģijām nedrīkstēja būt vietas, žīdu rituālā lopkaušana bija atļauta likumīgi. 1941. g. izdotajos noteikumos par gaļas apskati rakstīts: „Atsevišķos rajonos uz patērētāju pieprasījumu atļauta lopu kaušana bez iepriekšējas apdullināšanas, šķērsām pārgriežot kaklu.“